DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
12. november 1998 *

I sag C-415/96,

Kongeriget Spanien ved statens advokat, Luis Pérez de Ayala Becerril, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard E. Servais,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Francisco Santaolalla og Ramón Vidal Puig, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående annullation af Kommissionens beslutning 97/242/EF af 18. september 1996 om ændring af beslutning 92/317/EØF om den støtte, som Spanien har ydet Hilaturas y Tejidos Andaluces SA, nu benævnt Mediterráneo Técnica Textil SA, og selskabets køber (EFT 1997 L 96, s. 30),

har

* Processprog: spansk.

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. Hirsch (refererende dommer), J. L. Murray, H. Ragnemalm og K. M. Ioannou,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 19. marts 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. december 1996 har Kongeriget Spanien i medfør af EF-traktatens artikel 173 nedlagt påstand om annullation af Kommissionens beslutning 97/242/EF af 18. september 1996 om ændring af beslutning 92/317/EØF om den støtte, som Spanien har ydet Hilaturas y Tejidos Andaluces SA, nu benævnt Mediterráneo Técnica Textil SA, og selskabets køber (EFT 1997 L 96, s. 30, herefter »den omtvistede beslutning«).

2 Hilaturas y Tejidos Andaluces SA (herefter »Hytasa«) var et aktieselskab, som efter økonomiske vanskeligheder i 1982 blev overtaget af Patrimonio del Estado (Kontoret for Statsejendom under Økonomi- og Finansministeriet). Hytasa fremstillede tekstilprodukter på selskabets fabrikker i Sevilla og andre steder i regionen.

3 Efter en klage anmodede Kommissionen i 1989 de spanske myndigheder om at fremsende oplysninger om angivelige kapitaltilførsler til Hytasa fra 1986, datoen for Kongeriget Spaniens tiltrædelse af Fællesskaberne. På baggrund af svarskrivelsen fra de spanske myndigheder fastslog Kommissionen, at Hytasa havde modtaget kapitalforøgelser på 7 100 mio. ESP til dækning af driftstab.

4 I 1990 meddelte de spanske myndigheder Kommissionen, at Hytasa var ved at blive privatiseret. Privatiseringsbetingelserne omfattede en kapitaltilførsel fra Patrimonio del Estado på 4 200 mio. ESP.

5 I juli 1990 indledte Kommissionen proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, over for de statslige kapitaltilførsler på 7 100 mio. ESP til Hytasa, der blev foretaget i tidsrummet fra 1986 til 1988, samt den potentielle yderligere støtte, staten kunne have ydet som led i et salg af selskabet.

6 Da Kommissionen fandt, at disse finansielle interventioner udgjorde støtte efter EF-traktatens artikel 92, stk. 1, og at støtten ikke sås at kunne henføres under nogen af de undtagelser, der er fastsat i traktatens artikel 92, stk. 2 og 3, meddelte Kommissionen ved skrivelse af 3. august 1990 den spanske regering, at den ville indlede sag.

7 Den 16. oktober 1990 fremsendte den spanske regering sine bemærkninger i henhold til proceduren. De spanske myndigheder fremførte bl.a., at der ikke var tale om støtte ved salget af Hytasa, da selskabet blev solgt til den højstbydende efter at være udbudt til salg på det internationale marked. Da selskabet desuden var beliggende i Sevilla, der er berettiget til regionalstøtte, burde undtagelsen i traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), have fundet anvendelse.

8 De spanske myndigheder svarede den 27. marts 1991 på bemærkninger fra tredjemand vedrørende indledningen af proceduren. Myndighederne fremsendte også en omstruktureringsplan udarbejdet af de nye ejere af Hytasa, og planen blev ændret den 13. juni 1991.

9 Den 25. marts 1992 vedtog Kommissionen beslutning 92/317 (EFT L 171, s. 54), hvori den konkluderede, at såvel kapitalforhøjelserne med et beløb på i alt 7 100 mio. ESP som kapitaltilførslen på 4 200 mio. ESP var statsstøtte, der var blevet ydet i strid med traktatens artikel 93, stk. 3 (artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i beslutning 92/317). Kommissionen fandt imidlertid, at støtten på 7 100 mio. ESP var forenelig med fællesmarkedet (artikel 1, stk. 2, i beslutning 92/317).

10 Vedrørende kapitaltilførslen på 4 200 mio. ESP konkluderede Kommissionen derimod, at der her var tale om en støtte i strid med fællesmarkedet, fordi den ikke opfyldte nogen af betingelserne for at anvende undtagelserne efter traktatens artikel 92, stk. 2 og 3 (artikel 2, stk. 2, i beslutning 92/317).

11 Følgelig krævede Kommissionen den ydede støtte tilbagebetalt (artikel 3 i beslutning 92/317).

12 Det fastsættes i samme beslutnings artikel 4: »Ingen aftale, hvorefter køberne godtgøres af staten eller Patrimonio del Estado for den ved nærværende beslutning pålagte forpligtelse til at tilbagebetale modtaget støtte, må gennemføres.«

13 Endelig skulle efter beslutningens artikel 5 den spanske regering underrette Kommissionen om de trufne foranstaltninger inden for en frist af to måneder.

14 Den 19. juni 1992 anlagde Kongeriget Spanien sag i henhold til traktatens artikel 173 med påstand om annullation af artikel 2, 3, 4 og 5 i beslutning 92/317 angående kapitaltilførslen på 4 200 mio. ESP. Ved dom af 14. september 1994, forenede sager C-278/92, C-279/92 og C-280/92, Spanien mod Kommissionen (Sml. I, s. 4103) gav Domstolen sagsøgeren delvis medhold.

15 Navnlig annullerede den artikel 2, stk. 2, i beslutning 92/317, hvilket også medførte annullation af artikel 3, 4 og 5 i beslutning 92/317.

16 Herved fastslog Domstolen i præmis 49 i den nævnte dom i sagen Spanien mod Kommissionen, at det forhold, at en støtte ikke ydes inden for rammerne af et regionalt støtteprogram, ikke udelukker, at den betragtes som regional støtte efter traktatens artikel 92, stk. 3, litra a). Kommissionen var derfor ikke fritaget fra at undersøge, om støtten var forenelig med denne bestemmelse.

17 Vedrørende Kommissionens subsidiære argument om, at ydelsen af støtte ikke var ledsaget af en omstruktureringsplan til sikring af virksomhedens levedygtighed, svarede Domstolen således:

»53 Kommissionen har i den anfægtede beslutnings del VI, ottende betragtning, anført følgende:

'Selv om den pågældende støtte kunne betragtes som en regionalstøtte, ville den alligevel ikke være forenelig med bestemmelserne i artikel 92, stk. 3, litra a), fordi støtte, der ydes i henhold til denne artikel, skal bidrage til regionens langsigtede økonomiske udvikling — hvilket i dette tilfælde indebærer, at støtten i det mindste skal tjene til at sikre selskabets fortsatte beståen; et mål, der ikke er opfyldt for Hytasa's vedkommende, hvis man skal dømme ud fra

de oplysninger, der hidtil er blevet fremsendt til Kommissionen (dette aspekt blev behandlet i del IV) — uden at have uacceptable negative virkninger for konkurrencevilkårene i Fællesskabet.'

54 I den anfægtede beslutnings del IV, hvortil Kommissionen henviser, behandles spørgsmålet om, i hvilket omfang den omtvistede foranstaltning indeholdt statsstøtteelementer efter traktatens artikel 92, stk. 1. Den vedrører ikke spørgsmålet om genskabelsen af Hytasa's levedygtighed.

55 Dette spørgsmål behandles heller ikke i beslutningens del III. Efter at have sammenfattet indholdet af de to omstruktureringsplaner anfører Kommissionen i sekstende betragtning, at der kan rejses tvivl om, hvor velfunderede de spanske myndigheders forudsætninger og de forventede resultater er. Ifølge Kommissionen giver de mange modsigelser mellem de to planer den ikke grund til at dele de positive forudsigelser om den reviderede plans endelige resultat (samme betragtning). Kommissionen har imidlertid ikke fremført noget konkret argument til støtte for, at den nye omstruktureringsplan ikke skulle kunne sikre, at Hytasa blev levedygtig.

56 Endelig har Kommissionen i niende betragtning til del VI anført, at spørgsmålet om, hvorvidt Hytasa's investeringsplaner er forenelige med Fællesskabets interesser, og spørgsmålet, om de bidrager til en fornuftig omstrukturering af selskabet, 'behandles yderligere nedenfor'. I virkeligheden drøfter den på dette sted spørgsmålet om støttens skadelige virkninger for konkurrencevilkårene, men den undersøger ikke den reviderede plans betydning for genskabelsen af Hytasa's levedygtighed. En sådan undersøgelse var imidlertid nødvendig i dette tilfælde, så meget desto mere som der efter planen skulle ske en væsentlig omlægning af produktionen til fremstilling af beklædning.

57 Det må herefter fastslås, at Kommissionens undersøgelse af, om den omtvistede støtte var forenelig med traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), ikke opfyldte de kriterier, den selv har fastsat.

58 Beslutningen vedrørende virksomheden Hytasa skal følgelig annulleres for så vidt angår artikel 2, stk. 2, og artikel 3, 4 og 5.«

18 Den 13. oktober 1995 tilstillede Kommissionen Kongeriget Spanien en skrivelse, hvori den oplyste følgende:

»I overensstemmelse med Domstolens dom af 14. september 1994 (sag C-278/92), som annullerede en række artikler i Kommissionens beslutning af 25. marts 1992, udarbejder Kommissionens tjenestegrene et nyt forslag til endelig beslutning i den procedure, der er indledt i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2 ... og som ifølge nævnte dom stadig verserer. Forslaget vil snarest blive forelagt Kommissionens medlemmer til vedtagelse.«

19 Den 18. september 1996 vedtog Kommissionen den omtvistede beslutning. Ifølge beslutningens begrundelse blev den vedtaget for bedst muligt at følge Domstolens afgørelse i sagen Spanien mod Kommissionen (del III, første betragtning). Efter en undersøgelse af omstruktureringsplanen konkluderede Kommissionen, at denne ikke kunne sikre Hytasa's levedygtighed på lang sigt. Den nåede derfor — i del III, 24. betragtning — til det resultat, at støtten ikke kunne betragtes som forenelig med fællesmarkedet henset til artikel 92, stk. 3, litra a). Af samme grund konkluderede den i del III, 25. betragtning, at undtagelsen i traktatens artikel 92, stk. 3, litra c), heller ikke fandt anvendelse.

20 I 26. og 27. betragtning i del III udtaler Kommissionen følgende:

»Kommissionens opfattelse af, at den omtalte omstruktureringsplan ikke sikrede selskabets levedygtighed, bekræftes af de finansielle foranstaltninger, som Spanien har været nødt til at gennemføre til fordel for selskabet efter 1992. Omstruktureringsplanen blev aldrig iværksat. Efter at en af ejerne (Hilaturas Gossypium) var gået konkurs, købte Improasa, der handler for Patrimonio del Estado, 30% af MTT's aktier i 1992. Flere af MTT's ejendomme blev belånt til fordel for Improasa for ca. 726 mio. ESP. Improasa erhvervede også veksler udstedt af MTT til en værdi af ca. 4 660 mio. ESP.

I 1992 fik selskabet to kreditter på i alt 300 mio. ESP af Instituto de Fomento de Andalucía (IFA) som led i et støtteprogram, der var godkendt af Kommissionen. MTT er i øjeblikket i en vanskelig økonomisk situation med en gæld på ca. 10 000 mio. ESP, hvilket har fået de ansvarlige spanske myndigheder til at suspendere selskabets udbetalinger på ubestemt tid med henblik på en likvidation af selskabet og et efterfølgende salg af selskabets aktier for at betale dets gæld.«

21 Ved den undersøgelse, Kommissionen foretog til opfyldelse af dommen i den ovennævnte sag Spanien mod Kommissionen, og som bekræftede dens konklusion i beslutning 92/317, erstattede Kommissionen, i den dispositive del af den omtvistede beslutning, de tidligere af Domstolen annullerede bestemmelser med bestemmelser af et lignende indhold.

22 Til støtte for sagen har Kongeriget Spanien påberåbt sig to anbringender henholdsvis om tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 93 og 174 og tilsidesættelse af retten til kontradiktion samt af principperne om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning.

Tilsidesættelse af traktatens artikel 93 og 174

23 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at Kommissionen ved at udstede den omtvistede beslutning har tilsidesat traktatens artikel 174, stk. 1, som bestemmer: »Såfremt klagen findes berettiget, erklærer Domstolen den anfægtede retsakt for ugyldig«. Ifølge sagsøgeren er retskraftsprincippet, hvorefter en annulleret retsakt ikke på ny kan prøves judicielt, til hinder for at vedtage en ny beslutning med et indhold ganske svarende til det, som fremgik af den førhen annullerede beslutning.

24 I den forbindelse konstaterer sagsøgeren, at Kommissionen ifølge den ovennævnte dom i sagen Spanien mod Kommissionen havde handlet retsstridigt ved ikke at foretage de nødvendige undersøgelser som grundlag for en korrekt beslutning. Ifølge sagsøgeren er der således ikke tale om en simpel begrundelsesmangel, således som det ville være, dersom Kommissionen alene havde udstedt en retsakt uden at fremlægge begrundelse for den. I den konkrete sag foreholdt Domstolen imidlertid Kommissionen, at den ikke havde gjort, hvad der var nødvendigt for at vedtage en beslutning med et indhold i samklang med kriterierne i traktatens artikel 92.

25 Da annullationsgrunden ikke var en simpel tilblivelses- eller formmangel, men en meget mere alvorlig mangel, bør en dom om annullation af den retsakt, som er sagens genstand, antages at få altomfattende og absolutte virkninger. Ifølge Kongeriget Spanien følger det heraf, at annullationen af beslutning 92/317 — netop på grund af annullationsårsagen — rækker ind i samtlige de forberedende akter, som Kommissionen udstedte, før den traf nævnte beslutning. Kommissionen kan derfor ikke berigtige sin fejl ved blot at vedtage en ny beslutning, men den bør tværtimod genoptage proceduren fra begyndelsen.

26 Heroverfor har Kommissionen svaret, at det ikke kan udledes af traktatens artikel 174, at ugyldigheden af den anfægtede retsakt bør »række ind« i de forberedende akter. Disse er ikke en af »virkningerne« af den anfægtede retsakt, der henvises til i artikel 174, men akter, der går forud for denne retsakt. Bortset fra det tilfælde, at ugyldigheden af den anfægtede retsakt helt nøjagtigt skyldes en mangel ved den

forberedende akt, er der ingen grund til, at denne akt ikke kan benyttes som grundlag for at udstede en ny retsakt til erstatning af den annullerede retsakt.

27 Kommissionen hævder, at Domstolen annullerede den omtvistede beslutning på grund af, at Kommissionen ikke behørigt havde fremlagt grundlaget for sin konklusion om, at den af den spanske regering fremlagte stabiliseringsplan ikke kunne antages at sikre retableringen af Hytasa's rentabilitet. Den mangel, som blev lagt til grund for annullationen, var derfor en formmangel, nemlig utilstrækkelig begrundelse i den omtvistede beslutning hvad angår støttens EF-konforme karakter, og ikke en materiel mangel vedrørende de eventuelle grunde til nævnte utilstrækkelighed, som Domstolen kun havde kunnet spekulere om.

28 Kommissionen finder, henset til annullationsdommmens ordlyd, at dens eneste pligt ifølge EF-traktatens artikel 176 var at vedtage en ny beslutning med en adækvat begrundelse vedrørende støttens EF-konforme karakter. Den omtvistede beslutning opfylder denne pligt, da Kommissionen deri foretager en detaljeret undersøgelse af støttens forenelighed med artikel 92, stk. 3, litra a), og litra c). Denne undersøgelse bekræfter Kommissionens konklusion, som den allerede var nået frem til i beslutning 92/317. Det er grunden til, at den blot i den omtvistede beslutnings dispositive del erstattede de af Domstolen annullerede bestemmelser med andre bestemmelser af tilsvarende indhold.

29 Derimod er det Kommissionens opfattelse, at opfyldelsen af annullationsdommen ikke krævede indledning af en ny procedure, og navnlig ikke en ny åbningsskrivelse til den spanske regering med henblik på, at denne på ny kunne fremsætte bemærkninger. Den ved annullationsdommen påtalte mangel berører alene og udelukkende formen for den endelige beslutning, ikke de akter, der ligger forud for vedtagelsen. Det var således unødvendigt på ny at gennemføre sagsforberedelsen.

30 Domstolen skal henvise til traktatens artikel 174, stk. 1, hvorefter Domstolen, såfremt en klage findes berettiget, erklærer den anfægtede retsakt for ugyldig.

31 I medfør af traktatens artikel 176 har den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger. Som Domstolen har fastslået i dommen af 26. april 1988 i sagen Asteris m.fl. mod Kommissionen (forenede sager 97/86, 193/86, 99/86 og 215/86, Sml. s. 2181, præmis 27), skal institutionen for at efterkomme dommen og opfylde den fuldt ud, ikke blot tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, som har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som dels fastslår, nøjagtig hvilken bestemmelse der anses for ulovlig, dels angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som den pågældende institution skal tage hensyn til, når den udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret. Den procedure, som skal til for at erstatte en sådan retsakt, kan således genoptages netop på det punkt, hvor ulovligheden indtrådte (jf. dom af 3.7.1986, sag 34/86, Rådet mod Parlamentet, Sml. s. 2155, præmis 47).

32 Ifølge fast retspraksis berører annullationen af en fællesskabsretsakt ikke nødvendigvis de forberedende retsakter (dom af 13.11.1990, sag C-331/88, Fedesa m.fl., Sml. I, s. 4023, præmis 34).

33 I konklusionen til dommen i den ovennævnte sag Spanien mod Kommissionen annullerede Domstolen artikel 2, stk. 2, samt artikel 3, 4 og 5 i beslutning 92/317. I dommens præmis 57 konkluderede Domstolen, at Kommissionens undersøgelse af, om den omtvistede støtte var forenelig med traktatens artikel 92, stk. 3, litra a), ikke opfyldte de kriterier, den selv har fastsat.

34 Kongeriget Spanien bestrider ikke, at de af Kommissionen foretagne undersøgelsestiltag ved vedtagelsen af beslutning 92/317 muliggjorde en udtømmende undersøgelse af spørgsmålet, om støtten var forenelig med traktatens artikel 92, stk. 3. Da Kommissionens undersøgelse imidlertid var ufuldstændig og således medførte ulovlighed af beslutning 92/317 (jf. præmis 17 i denne dom), kunne proceduren til erstatning af den nævnte beslutning genoptages på dette punkt ved, at der på ny foretages en analyse af undersøgelsestiltagene, hvis berettigelse i øvrigt ikke er blevet anfægtet her i sagen. Opfyldelsen af dommen i sagen Spanien mod Kommissionen forpligtede derfor ikke Kommissionen til igen fuldt ud at gennemføre proceduren efter traktatens artikel 93.

35 Herefter kan det første anbringende ikke lægges til grund.

Tilsidesættelse af retten til kontradiktion samt af principperne om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning

36 Ifølge Kongeriget Spanien er der sket en tilsidesættelse af retten til kontradiktion og af princippet om retssikkerhed. Kommissionens undersøgelse fandt sted ud fra perspektivet om virksomhedens rentabilitet, hvilket ikke havde været tilfældet i beslutning 92/317. Det kan ikke hævdes, at Kongeriget Spanien i den oprindelige procedure, dvs. den, der førte til beslutning 92/317, rent faktisk var blevet hørt, eftersom det var meget vanskeligt at fremsætte indlæg vedrørende spørgsmålet om foreneligheden af støtten i 1990/91, ligesom dette er vanskeligt en række år senere, nemlig i 1996. Det, den spanske regering har kunnet udtale på et bestemt tidspunkt, falder ikke fuldstændig sammen med de indlæg, regeringen fremsatte i 1995 og 1996. I 26. og 27. betragtning til den omtvistede beslutnings del III foretager Kommissionen i øvrigt en undersøgelse ex post facto. Ved at lægge hindringer i vejen for, at Kongeriget Spanien fremsætter nye bemærkninger om spørgsmålet, hvorvidt støtten til Hytasa er forenelig med fællesmarkedet, tilsidesættes princippet om ret til kontradiktion.

37 Desuden indtræder der en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning ved, at Kommissionen to år efter afsigelsen af dommen i ovennævnte sag Spanien mod Kommissionen, og uden nogen som helst grund til forsinkelsen, stillede sig tilfreds med ved skrivelse af 13. oktober 1995 at oplyse Kongeriget Spanien om, at den har forberedt en ny beslutning vedrørende en sag, den selv behandlede seks år tidligere.

38 Heroverfor har Kommissionen svaret, at proceduren efter traktatens artikel 93, stk. 2, meget omhyggeligt blev respekteret, hvorfor den ikke har tilsidesat Kongeriget Spaniens ret til kontradiktion.

39 Kommissionen konstaterer desuden, at Kongeriget Spanien ikke fremlægger nogen begrundelse til støtte for sine påstande om, at princippet om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning er blevet tilsidesat.

40 Hvad angår tilsidesættelsen af retten til kontradiktion må det først bemærkes, at Kongeriget Spanien under proceduren efter artikel 93, stk. 2, der førte til beslutning 92/317, fremsatte bemærkninger såvel om beslutningen om at indlede proceduren som om de af tredjemand fremsatte kommentarer. Eftersom denne beslutning blev annulleret, anvendte Kommissionen herefter som grundlag for sin nye undersøgelse — som Kongeriget Spanien ikke har bestridt rent materielt — alene oplysninger, der stod til dens rådighed på tidspunktet for vedtagelsen af den selvsamme beslutning. Da Kongeriget Spanien allerede havde taget stilling til disse oplysninger, således som det fremgår af nærværende doms præmis 7 og 8, var der ingen grund til på ny at høre sagsøgeren.

41 Det forhold, at Kommissionen i 26. og 27. betragtning til den omtvistede beslutnings del III undersøger virksomheden Hytasa's rentabilitet ud fra et ex post-perspektiv, findes ikke at kunne ændre afgørelsen af tvisten. Det må således antages, at denne undersøgelse kun bekræfter undersøgelsen ifølge de tidligere betragtninger (19.-25.), hvorefter omstruktureringsplanen som præsenteret af de spanske myndigheder ikke gjorde det muligt at sikre den langsigtede levedygtighed for virksomheden. En tilsidesættelse af retten til kontradiktion kan derfor ikke antages at foreligge under disse omstændigheder.

42 Hvad endelig angår tilsidesættelsen af princippet om retssikkerhed og om beskyttelse af den berettigede forventning fastslås blot, at disse påstande ikke støttes af noget relevant argument, således at de ikke kan lægges til grund.

43 Da ej heller det andet anbringende har kunnet lægges til grund, vil sagsøgte herefter være at frifinde.

Sagens omkostninger

44 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kongeriget Spanien har tabt sagen, og da Kommissionen har påstået sig tilkendt sagsomkostninger, pålægges det dette at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

Kapteyn Hirsch Murray

Ragnemalm Ioannou

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. november 1998.

R. Grass P. J. G. Kapteyn

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling